

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή έτησια και προπληρωτέα, εν 'Αθήναις, δραχμαί 10. — 'Εν ταίς επαρχίαις δραχμαί 11. — 'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φράγμα χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 13 Δεκεμβρίου 1887, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 3

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

Ἀναστασόπουλος Γεώργιος
Ἄννης Χαράλαμπος
Ἀργυρόπουλος Μιχαήλ
Βελλιανίτης Θεόδωρος
Καμπούρογλου Δημήτριος
Καμπούρογλος Ἰωάννης
Κουρτίδης Ἀριστοτέλης

✦ Μητσάκης Μιχαήλ
✦ Ξένος Κωνσταντῖνος
✦ Παλαμάς Κωστής
✦ Παράσχος Ἀχιλλεύς
✦ Προβελέγιος Ἀριστομένης
✦ Σουρῆς Γεώργιος
✦ Ταγκόπουλος Δημήτριος

ΙΜΤΙΑΖ! ΙΜΤΙΑΖ!

Ὁ ὀθωμανὸς ἀντιστράτηγος Ἐτχέμ πασσᾶς ἔρχεται μετ' ἐκτάκτου πρεσβείας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐντεταλμένος ἵνα ἐγχειρίσῃ τῷ ἡμετέρῳ Γεωργίῳ τὰ διάσημα τοῦ Ἰμιτιάζ, « παρασήμου, καθὼς λέγει ἡ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην εἶδησιν ἀναγράφουσα *Καθημερινή*, μετὰ πολλῆς τῆς φειδοῦς ἀπονεμομένου ταῖς ἐστεμμέναις κεφαλαῖς, ἐξ ὧν, μετὰ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, πέντε μόνον φέρουσι τὰ διάσημα τοῦ παρασήμου τούτου». Καὶ ἐξηγεῖ τοῦτο ἡ συνάδελφος, καθὼς θὰ τὸ ἐξηγήσουν καὶ αἱ λοιπαί, πιστεύομεν, τῶν σπουδαίων συναδέλφων, ὡς ἀσφαλές τεκμήριον τῶν ἀγαθῶν σχέσεων, αἵτινες ὑφίστανται μετὰ τῆς Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος. Ἄλλ' ἡμεῖς οἵτινες δὲν θαμβομέθα τόσον ἐκ τῆς λάμπσεως τοῦ τουρκικοῦ παρασήμου, διότι πιστεύομεν ὅτι ὑπὸ πᾶσαν τουρκικὴν φιλοφρόνησιν κρύπτεται πάντοτε καὶ εἰς πονηρὸς σκοπὸς καὶ μίαν δολιότητα, ἐξακολουθοῦμεν δὲ νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν, φοβούμεθα τοὺς Ὀθωμανοὺς καὶ δῶρα φέροντας. Ὅχι παράσημα ἀλλὰ καὶ ἐπισκέψεις ἀκόμη καὶ συμπεθεριὸν ἐὰν τὸ ἐπέτρεπον τὰ δύο ἀντίπαλα ὀρησκεύματα, νὰ ἐκάμναμεν μετὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ

οἴκου τῆς Τουρκίας καὶ ὁ Μωάμεθ αὐτὸς ἂν ἀπεφάσιζε νὰ κλίνει πρὸ τοῦ Χριστοῦ τὸ γόνυ, ἢ μετὰ τῶν Τούρκων φιλίας ἡμῶν θὰ ἦναι ὅ,τι θὰ ἦτο ἡ φιλία τοῦ κυνὸς μετὰ τῆς γαλῆς, τοῦ ἐλαίου μετὰ τοῦ ὕδατος, τοῦ ναύτου μετὰ τῆς τρικυμίας, τοῦ Ἀρχαγγέλου μετὰ τοῦ Σατανᾶ, τοῦ φωτὸς μετὰ τοῦ σκότους.

Τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἐν ἰμιτιάζ ἀναρτώμενον εἰς τὰ στήθη τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἐν ὧν τόσα ἑλληνικὰ στήθη στεναρίζουσιν ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν; Καὶ ποίαν σημασίαν ἔχει παράσημον τουρκικὸν φερόμενον αἰφνης ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Γεωργίου κατὰ τὴν τελετὴν τῆς εἰκοστῆς πέμπτης Μαρτίου; Ἡ ποίαν σημασίαν θὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Σουλτάνου χρυσαυγίζων ὁ ἡμέτερος σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος; Ποίαν ἄλλην εἰμὴ τὴν τοῦ σταυροῦ τοῦ Γολγοθᾶ τῆς δουλείας τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν γερόντων ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σταυρῶν αὐτῶν καὶ κρυγαζόντων πρὸς τὴν ἐλευθέραν μητέρα: « Ἑλλάς, Ἑλλάς, λαμὴ σαβαχθαί; » . . .

Ἔ! ἂν ἦτο βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων κανένος Γέρος τοῦ Μωριᾶ, ἢ κανένος Καραϊσκος; . . .

Ραιμπαγᾶς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΦΙΛΗΜΩΝ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ουδέποτε πολέμιος ανύψωσε τόσον τὸν ἑαυτοῦ ἀντίπαλον ὅσον ανύψωσε τὸν συνάδελφον Φιλήμονα — ἐὰν εἶχε πλέον ἀνάγκη ν' ανυψωθῆ αὐτός, — ἢ κατ' αὐτοῦ συνασπισθεῖσα συνάδελφος τοῦ δημοσιογραφία, ἥς τὰ ἰσχυρότερα, τὰ πλέον διαδεδομένα ἔργα, κατεπολέμησαν λυσσῶδως τὴν ὑποψηριότητα αὐτοῦ ὡς δημάρχου Ἀθηναίων καὶ τινὰ τούτων ἠγωνίσθησαν παντὶ σθένει ὅπως καὶ μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ λαοφιλοῦς δημάρχου σμικρύνωσι τῆς νίκης αὐτοῦ τὴν σημασίαν περιτρώγοντα τὰ φύλλα τῆς αἰθαλοῦς αὐτοῦ μυρσίνης, ὡς ἄλλαι ζηλότυποι κάμπαι.

Ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ τῶν σπουδαίων συναδέλφων πρὸς σπουδαῖον συνάδελφον δὲν τιμᾷ τὴν δημοσιογραφίαν μας, ἀποδεικνύουσα, διὰ μυριστὴν φορὰν, τὸ ἐγωϊστικὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἡσιόδου, καθ' ὃ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκνον τέκνον. Ἡ δημοσιογραφία ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ ζήτημα λεβεντικώτερον, ἱποτικώτερον. Ἐπρεπε νὰ εἴπῃ: — Ἴδου εἷς ἀδελφός μου ἀγαπώμενος τόσον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ λαοῦ, ὥστε ν' ἀνακηρύσσεται *λόγος δήμαρχος* αὐτοῦ, εἰ καὶ ἤκιστα *λόγος ὢν*, ἰδοὺ εἷς γράφων ἀναδεικνύμενος διὰ μόνης τῆς γραφίδος αὐτοῦ τῆς χαλυβδίνης.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ δημοσιογραφία ἔπρεπε νὰ εἴπῃ:

— Ὅ,τι γίνεται δι' αὐτὸν σήμερον, θὰ γείνη καὶ δι' ἐμὲ αὖριον. Ἡ τιμῶσα αὐτὸν ψῆφος τοῦ λαοῦ τιμᾷ καὶ ἐμὲ.

Ἄλλ' ἀπῆτεῖτο τόση μεγαλοψυχία, διὰ νὰ νικήσῃ τὴν φατριαστικὴν αὐτῆς διχωγὴν! Ἀπῆτεῖτο τόσος ἡρωϊσμός! Ὅταν ἔχη τις ἀνοθεν αὐτοῦ, ὡς σπάθην Δαμοκλέους, τὴν ἀστραπὴν ἐνός κεραυνώδους πρωθυπουργικοῦ μορφασμοῦ δὲν ὀμιλεῖ, ὡς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμιλήσῃ, δὲν γράφει, καθὼς θὰ ἔγραφεν, ἀνεξάρτητος ὢν.

Ὡ! ἂν ἡ δημοσιογραφία μας ἦτο ἄλλη θὰ τὸ εἶχε κρυφὸ καὶ φανερὸ καμάρι ποῦ βγήκε μὲς ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς ὀρχῶν τοῦ δήμου μας!

SECOLO.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΛΕΞΙΣ.

Ἀρ' ὅτου ἡ γλωσσολογία ἀπέδειξεν ὅτι αἱ καθαλιστικαὶ λέξεις *μετέ-μειέ-θεκέλ-φάρες* οὐδὲν ἄλλο σημερινῶν εἰμὴ ἀπλούττατα δύο καὶ δύο κάμνοντες τέσσαρα ἐστερήθη ὁ κόσμος μαγικῶν λέξεων. Ἐν τούτοις ἡ Ἑλλάς, ἥτις καὶ ἐν ἡ περιέστη καταστάσει, προωρίσθη φαίνεται ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας, νὰ δέχεται εἰς τὸν κόσμον ὅ,τι καλὸν δύναται νὰ παραγάγῃ ἡ ἀνθρωπότης, εὔρε τὴν μαγικὴν τῆς λέξιν, δι' ἧς καὶ μόλις ἅμα ἀναγγελλομένης ἀνοίγονται αἱ Πύλαι τῶν δημοσίων ἐταιρικῶν, τραπεζιτικῶν, ἰδιωτικῶν ταμείων, ἄνευ τῆς χρήσεως σιδηροχόρτου ἄλλ' οὔτε τοῦ παραμικροῦ αἰχμηροῦ ὀργάνου.

Ἴδου τί μοι διηγήθησαν.

Γηραιὰ τις κυρία ἐπαγγελλομένη τὴν ἀγοραπωλησίαν συνοικισίων μετέβη παρὰ πλουσίῳ τινὶ ἐμπόρῳ ἔχοντι μίαν ὠραίαν καὶ ἐν ὥρᾳ γάμου θυγατέρα ὅπως προτείνει αὐτῇ γαμβρὸν ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοῦ ὀποίου κατὰ τὴν φράσιν τῆς «θὰ ζηλέψῃ οὐλ' ἢ Ἀθήνα».

Ὁ ὑποψήφιος πενθερὸς τὴν ὑπεδέχθη ψυχρότατα ἄλλ'

ἐπειδὴ νύχαριστεῖτο ν' ἀκούῃ τὰς διπλωματικὰς ἐκφράσεις τῆς τετραπέρατης προξενητρίας δὲν ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τῆς φράσεως δὲν εὐκέφθηκα ἀκόμη γιὰ τέτοιες δουλειὰς ἥτις ἀντικατέστησε τὴν ἀπαρχιωθεῖσαν δὲν ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν, τὴν ἡρώτα πληροφορίας περὶ τοῦ γαμβροῦ μετὰ φωνῆς παγερᾶς καὶ εὐήχου.

— Πόσων χρόνων εἶναι ὁ γαμβρός;

— Ἄχ! Σοῦνε ἓνα κλληκαράκι ἴσα με καὶ πᾶνω μ' ἓνα ζευγάρι μάτσα σάν . . .

— Στάσου χριστιανέ, σ' ἐρωτῶ νὰ μοῦ πῆς πόσων χρόνων εἶναι, τίποτε περισσότερον . . . νοῦμερα, ξέρεις; λέγε.

— Νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ κάτω κάτω, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω.

— Ἄς ἦναι. Τί δουλεῖς κάνει;

— Ἄχ! Σοῦχει μὲς τύχη ποῦ γῶμα πιάνει μάλαμα γίνεται, καὶ στραβὴ δουλεῖ νὰ τούρῃ στὸ κεφάλι ἴσκι γίνεται . . .

— Στάσου χριστιανή. Σ' ἐρωτῶ νὰ μοῦ πῆς τί δουλεῖς κάνει, τίποτε περισσότερο . . . ξέρεις; μίλα! . . .

— Νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ κάτω κάτω, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω.

— Ἄς εἶναι. Εἶναι ὅτι δὲν ἔχει κανένα οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφαίς, ἄς σὲ πιστέψω καὶ ἄς ἔλωμε στὸ σπουδαιότερο, τὸν ἔχει τὸν . . .

— Τὸ Σταυρὸ; ἄκου νὰ σοῦ πῶ ἀπάνω σ' αὐτὸ τί μοῦπανε . . .

— Ὅχι, Χριστιανή, τὸν παρὰ τὸν ἔχει;

— Ἀπὸ παράδες . . . Παράδες εἶναι ἡ γνώμη του, ἡ καρδιά του ποῦ ἀξίζει ἓνα βασίλειο.

— Νὰ σοῦ πῶ, Κερά μου, μὴ πρὸς βάρος σου ὁ γαμβρός ποῦ μοῦ φέρης εἶναι ἓνας τενεκές πρώτης τάξεως, δὲν εἶναι τίποτις ἀπὸ δαύτον καὶ ξερορτώσουμε, σὲ παρακαλῶ γιατί ἔχω καὶ δουλεῖς.

— Στάσου, στάσου ἀφέντη, μὴ βιάζεσαι· μοῦ εἶπανε καὶ κάτι ἄλλο νὰ στὸ πῶ λέει τελευταῖο . . . πῶς μοῦ τῶπανε . . . πῶς μοῦ τῶπανε . . . νὰ ἐδῶ μοῦ τῶχουνε γραμμμένο γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσω . . .

Καὶ λύσσα κόμβον τινὰ ὃν εἶχε δέσει εἰς τὸ μαντήλιόν της, ἐξεδίπλωσε μικρὸν χάρτην, ὃν ἔδωκεν εἰς τὸν γηραιὸν ἔμπορον, ὅστις ἀνέγνωσε . . . Τρικουπικός! . . .

— Τρικουπικός! ; ! ; . . . εἶναι ὁ γαμπρός ποῦ μοῦ φέρνεις Τρικουπικός! . . . Καὶ μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃς ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ . . . καὶ σὲ μιὰ ὥρα μάλιστα.

— Λοιπὸν πάρε καὶ σὺ αὐτὸ τὸ ὄνομα — καὶ τῇ ἔγραφεν ὄνομά τι — καὶ ἂν αὐτὸς ὁ κύριος μοῦ γράψῃ ὅτι ὁ γαμπρός ποῦ μοῦ φέρνεις εἶναι Τρικουπικός, γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἐξετάζω . . .

Τρικουπικός. Ἴδου ἡ μαγικὴ λέξις ἡ ἐν ἑαυτῇ ἐγκλείουσα κονδύλια προϋπολογισμῶν, νόμους προνομιακοῦς, παράσημα, προμηθείας, ψευδοδημοκρατίας, ἐργολαβίας καὶ ἀπείρους ἄλλους συνδυασμοὺς οὓς ἐννοήσας καλῶς ὁ πονηρὸς ἔμπορος, ἀντὶ νὰ ἀποδιώξῃ κακὴν κακῶς τὴν γράϊαν, συνώδισεν αὐτὴν μέχρι τῆς ἔξω θύρας, ποιῶν ὑποκλίσεις καὶ μὴ ἀποσυρθεὶς εἰμὴ ὅταν ἡ προξενήτρια παρακάμψασα τὴν ὁδὸν ἐξηφανίσθη.

Αἰ-ὦν.

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΜΑΣ !

Ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς ὄλα μας ὀπίσω, κατὰ ἑκατὸν τοῦλάχιστον ἔτη, οὐδὲ λόγος καὶν πρέπει νὰ γίνεται· ὅτι δὲ

μερικοί, ἂν ὄχι οἱ πλεῖστοι, ἐκείνων οἵτινες ἐτέθησαν φρουροὶ τῆς ζωῆς καὶ περιουσίας μας, οὐδὲ ἰδέαν κἂν ἔχουσι τῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν καθηκόντων των, ἀλλ' ἀποδεικνύουσι διὰ τῶν τρόπων των ὅτι καταλληλότεροι εἶναι νὰ φυλάττωσι χοίρους καὶ οὐχὶ ἀνθρώπους, αἷ, περὶ αὐτοῦ ἃς ὁμιλήσωσι τόσαι μέχρι τοῦδε διαπραχθεῖσαι ἀσχημαίαι, εὐγλωττότερον δὲ ὄλων ἃς μαρτυρήσῃ ἢ σκηνῇ, ἢ συμβῆται περὶ τὴν ἑνδεκάτην μ.μ. τῆς παρελθούσης πέμπτης ἔξωθεν τοῦ νκοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἧς ἡρως ἦτο ὁ ὑπ' ἀριθ. 136 ἀστυνομικὸς κλητῆρ τοῦ Α'. τμήματος Μιχαήλ Εὐσταθίου καὶ θύματα πεντὰς τελειοροίτων τῆς ἰατρικῆς.

Οἱ νέοι, ἐν εὐθυμίᾳ διατελοῦντες, ἐπέστρεφον εἰς τὰς οἰκίας των ἔδοντες ἐν σιγῇ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ὅτε ὁ ἀνωτέρω κλητῆρ μετὰ δύο ἐνόπλων χωροφυλάκων, ἐπέβηκεν αὐτοῖς διὰ βαναυσόλου τρόπου νὰ διαλυθῶσι καὶ νὰ ξεκομπιστοῦν στὰ κοράκια των. Οἱ νέοι ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν προσταγὴν τῆς ἐξουσίας, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ λάθωσιν ὑπ' ὄψει τὰς βαναυσολογίας τοῦ κλητῆρος ἠτοιμάζοντο ν' ἀπέλλωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐκτὸς τοῦ ζωηροτέρου ἐξ αὐτῶν ὅστις ἔμεινε τελευταῖος μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀπευθύνῃ ἐλαφρὰν ἐπίπληξιν ἢ μᾶλλον παραινεσιν, εἰς τὸν φρουρὸν τῆς τάξεως.

— Αὐτοὶ ποῦ σὰς στέλνουν γὰρ νὰ φυλάξετε τοὺς ἄλλους, τῷ εἶπε, πρέπει νὰ σὰς δίνουν καὶ ἀπὸ ἓνα δραγμάκι γὰρ νὰ σὰς λέγῃ τί πρέπει νὰ λέτε καὶ πῶς πρέπει νὰ λέτε ! . . .

Ἡ ἀθῶα αὕτη παραινεσις ἤρκεσε νὰ ἐξεγείρῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀρειμανίου κλητῆρος, ὅστις συναίσθανθεὶς τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματός του καὶ ἀνατιναχθεὶς ὡς λέων οὐτινος ἐτόλμησεν νὰ διακωμωδηθῆσῃ τὴν ἰσχύν, ἀνέκραξε μεγαλοπρεπῶς εἰς τοὺς περὶ αὐτόν :

— Πάρτε τους μέσα τοὺς μασκαράδες . . . στὴ στιγμῆ!! Ὑβρίζων δὲ καπηλικώτατα τοὺς νέους, ἀποκαλῶν δηλ.

αὐτοὺς κιναιδούς, μαστρωποὺς κλπ. μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ προσεπάθουν νὰ τῷ ὑποδείξωσι τὸ παράβολον τῆς ἀποφάσεώς του, καὶ φωνῶν πρὸς τοὺς κάπως εὐγενέστερον φερομένους χωροφύλακας :

— Γυναῖκες εἴσαστε, ρὲ . . . Κτυπάτέ τους ! ! . . .

τοὺς ὠδήγησε μέχρι τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ἔπου εὐρεθεὶς εὐτυχῶς ὁ κ. ἀστυνόμος ἀφήκεν αὐτοὺς ἐλευθέρους, εἰς τὸ πείσμα τοῦ ἀστυροῦ καὶ ἀδυσωπήτου κλητῆρος.

Παρελείψαμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐν τῇ ἐξέσει του ἐρράβησαν ἓνα ἐξ αὐτῶν, ἐξ Ἰωαννίνων καταγόμενον, καὶ τὸν ἠνάγκασε ν' ἀνομολογήσῃ ὅτι προτιμότερος εἶναι ὁ Τουρκικὸς ζυγὸς ἀπὸ τὴν Ρωμείικην ἐλευθερίαν.

Εἰς τ' ἀνωτέρω, ἄτινα ξηρῶς ὡς ἀπλοῦ χρονοκογράφου ἐξεθέσαμεν, δὲν προσθέτομεν κανέν σχόλιον· ἀπλῶς μόνον, προφθεύοντες τὴν γνωστὴν Ἰσπανικὴν παροιμίαν, ἀναρωνοῦμεν :

— Θεέ μου, φύλακτέ μας ἀπὸ τοὺς φύλακας μας !

Στὴλμαν 18'.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΝ

Μεθυσμένος σὲ περβόλι ἐκοιμώμουν μὲ βραδυὰ

Κ' εἶδα ὄνειρο πῶς ἤμουν μὲ πανώρες κοπελούδαις
Μέσ' στὸ ἴδιο περιβόλι καὶ ὄλοι μ' ἀνοιχτὴ καρδιά

Τρέχαμε ἀπάνω στ' ἄνθρα κυνηγώντας πεταλούδαις.
Νά σου ! καὶ σοῦ ξεφουτρώνουν—δὲν ἤξέρω ἀπὸ ποῦ—

Κᾶτι νόστιμα παιδάκια τότε στρώνει τὸ παιγνίδι—
Μέν' ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν «ρεῖδι, φώκια, γρηὶ ἀλεπού!»

Καὶ τῆς νῆς νάτῃς τσιμπᾶνε, νὰ τῆς βάζουν στὸ κυνήγι
Μ' ἐθυμῶσαν τὰ τσαχπίνια, μ' ἐθυμῶσαν . . . κἄνω μὲ

Νὰ τὰ πιάσω καὶ ὠργισμένος φοβερὰ, νὰ τὰ...φιλήσω!
Ὡπ ! πετρεμ' εὐθὺς ἐπάνω . . . βλέπω γύρω . . . ἐρημιά !

Εἶχαν φύγει ὄλα καὶ ὄλας... ἄχ νὰ μὴν εἶχε ζυπνήσω !
Guère.

I — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΛΓΑ» — I

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ.

Ὁ φαρμακοποιὸς κ. Σεργυινὲ ἀνεπαύετο ἀπὸ τῶν μόχθων αὐτοῦ ἐπὶ καλοῦ καὶ εὐρυχώρου θρονίου τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Πρὸν φαρμακείου αὐτοῦ, φέρων ἄσπιλον τὸν λευκότατον λαίμοδέτην ὅστις ἤστραπεν ἐκ καθαρότητος, ἀπετέλει ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μαῦρά του ἐνδύματα καὶ ἤρμυζε θαυμασίως εἰς τὴν πλήρη κλοκαγαθίαν καὶ μακαριότητα ὄψιν αὐτοῦ.

Διότι ἦτο εὐτυχῆς ὁ κ. Σεργυινὲ ! Αἱ ἐργασίαι του δὲν ἐπήγαιναν λαμπρὰ, λαμπρὰ, ἀλλὰ τῷ ἐγορήγουν ἐπιζήλον εὐπορίαν καὶ εὐμάρειαν, ἐπειδὴ δὲ ἦτο περιορισμένων ὀρέξεων ἄνθρωπος, αὐτὸς, υἱὸς χωρικοῦ, εἶδετο μόνον τοῦ Θεοῦ ὅπως ἀξιώσῃ αὐτόν ν' ἀποσυρθῇ ἡμέραν τινα εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ ἔχων εἰσόδημα ὀκτώ ἕως δέκα χιλιάδων φράγκων. Ἡ φιλοδοξία του ἔβαινε ἴσως μέχρι τοῦ ν' ἀπαιτῇ τὸ ἀξίωμα δημοτικοῦ συμβούλου ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ, ἴσως μάλιστα καὶ κατὰ τὰς νυκτερινὰς αὐτοῦ ἀγρυπνίας, ὠνειροπλάει τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὡς δημάρχου καὶ ἐφρατῆζετο ὅτι φέρει ἐν εἶδει τελαμῶνος τὴν τρίχρουν δημαρχικὴν ταινίαν ! . . . Ἀλλὰ βολι-

δοσκοποῦμεν πέραν τοῦ δέοντος τὸν ἄνθρωπον· μὴ ἐτάζωμεν καρδίαν καὶ νεφροὺς αὐτοῦ, καθὼς ἡ Ἀγία Γραφή λέγει. Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτόν βελέτω ! (Διάβολε ! πάλιν ἐκ τῆς σεβαστῆς βίβλου εἶναι καὶ τοῦτο). Τίς, τίς ἡμῶν δὲν ἐδήγηθη ὑπὸ τῆς ἐχίδνης ἧτις λέγεται πολιτικὴ, τοῦ νέου τούτου ἔλκου, ἔπερ ἐκτείνεται ἐπὶ πᾶσιν τῶν καινῶν τάξεων, διακρίσει, διαίρει καὶ καταστρέφει αὐτάς ;

Ὡ ! ἀλλὰ φθάνουν αἱ παραθέσεις, ἀκοῦσιν αἱ φρασολογίαι· ἐπανερχομαι εἰς τὸν κ. Σεργυινὲ. Τὸ εἶπον ἀνωτέρω, ἐφάνετο εὐτυχῆς, ὁ φαρμακοποιός, καὶ φαιδρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν αἰμοσχρόνων αὐτοῦ χειλέων πλανώμενον εἶδεν οὐκ οἶδεν τίναν παρὰδοξον καὶ ἀσυνήθη λάμπριν εἰς τοὺς ὀρθοκλμούς του ! Φαντάσθητε ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἔμελλε νὰ καταστῇ πατῆρ· ἢ κυρίως Σεργυινὲ ἦτο εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατὰστασιν, καὶ ἀπὸ εἰσορθεσάτων ὠρῶν ἦτο κλητήρ . . . Ὁ μαθητευόμενος βοηθὸς τοῦ φαρμακείου του, νεανίας εἰσοπιέντε ἐτῶν. Ὑψηλός, νευρώδης, λοξὸν ἔχων τὸ βλέμμα, ἀνέβαινε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς οἰκίας, ἔπου ἦσαν τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ τῆς κυρίας του, διὰ νὰ μάθῃ ἂν ἦναι τίποτε νέον. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπετε τὸν κ. Σεργυινὲ ἐρωτῶντα αὐτόν ἐναγώνιον καὶ ἀνευδόν ! Ἀπὸ τριῶν δὲ ὠρῶν ὁ βοηθὸς ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε λέγων πάντοτε τὴν αὐτὴν φράσιν : «Τίποτε ἀκόμη, δὲν τὴν

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ἐκ τοῦ ποιήματος, αὐτοῦ ὁ διδάσκαλος.

Δ'.

Η ΕΚΔΟΓΗ

Α'.

— Γρήγορα, γρήγορα, παιδιά! Ὁ Δάσκαλος προσμένει
Στόν κῆπο, κάτ' ἀπ' τὴν ἐλλά' ἐκεῖ ποῦ μᾶς πηγαίνει.
Θὰ ἔχουμε διάλειμμα ὀλάκερῃ μὲν ὦρα
Τρεχάτε μύθους θὰ μᾶς πῆ καὶ ἱστορίες· τώρα!
Κ' εὐθύς ἀκούσθηκαν φωναὶς φαιδραὶ καὶ παλαμάκια·
Ἀπὸ χαρὰν πολλῶν παιδιῶν κτυπούσανε τὰ στήθια·
Μέσα στόν κῆπο εὐθυμα ἐτρέχανε παιδάκια,
Ν' ἀκούσουν ἀπ' τὸν Δάσκαλο καινούργια ππραμύθια!
Ἦτανε τότῳ εὐμορφα νὰ βλέπης στὴν ἀράδα,
Μαῦρα κ' ὀλόχρυστα μαλλιά καὶ κοραλένια χεῖλη
Νὰ βλέπης σ' ὄψεις παιδικαὶς τὴν μέλλουσαν Ἑλλάδα,
Τοῦ Γένους ξημερώματα ἐπάνω στό τριφύλλι!
Κάθησ' ὁ Γέρο-Δάσκαλος τὰ πλεῖθ μικρὰ κοντά του
Καὶ σ' ὄλους χαμογέλαε ἡ πατρικὴ ματιὰ του.
Ἦτανε ζέστη· πλὴν ἐκεῖ ρουσοῦσε ἀγεράκι
Καὶ τραγουδοῦσε δροσερὸ ἔτὰ πόδις τους βυάκι.

Β'.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε, ἡμερᾶ· γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦμε
Διγάκι ἀπ' τὴ Γραμματικὴ, τί θέλετε νὰ εἰπούμε;

Τραγοῦδις τοῦ Τυρταίου μας, τοῦ Ρήγα; ἡ καμμία
Ἀπ' τὴν καινούργια ἢ Παλιὰ Ἑλλάδα ἱστορία;
Ἐνα τραγοῦδιον ἤθελε, ἄλλο ζητοῦσε πάλι,
Πῶς ἔγινε τῆς Κλείσωθας ἡ μάχη ἡ μεγάλη·
Ἄλλα νὰ μάθουν ἤθελαν ταὶς νίκαις τοῦ Μιαούλη,
Ἄλλα γιὰ τὸ Θεμιστοκλῆ καὶ ἄλλα γιὰ τὸ Σοῦλι . . .
Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐλλά ὁ κόσμος ἐχαλοῦσε.
Ὁ Γέροντας τὰ κῦτταζε καὶ τοὺς χαμογελοῦσε·
— Ἀποῦ δὲν εἶσθε σύμφωνοι, τοὺς εἶπε, μὴ ζητᾶτε,
Τῶν Πλαταίων τὸν πόλεμο, τοῦ Διάκου τοῦ Θανάση·
Μῆτε τραγοῦδιον φρόνιμα καθήσετε κ' ἐλάτε,
Παιδιά μου, νὰ μιλήσωμε, ἡ ὦρα νὰ περάσῃ·
Καὶ τῶν παιδιῶν ἐκῦτταξαν τὰ μάτια του τὴν ὄψιν·
Νὰ καταλάβῃ τὸ σπαθὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὴν κόψιν . . .

Γ'.

— Γιὰ πές τε μου ὅταν καὶ σεῖς θὰ ἦσθε σὲ κομματί
Μεγάλοι καὶ ἔτὰ χρόνια σας θὰ λάμπη ἡ νεότης,
Τί θὰ γινήτε; . . . Ἄστραψε ἐνὸς παιδιοῦ τὸ μάτι
Κι' ἀκούσθη ζωερὴ φωνή. — Θὰ γίνω στρατιώτης!
— Ἄ, σοῦ ἀρέσει τὸ σπαθί; — Ναι, Δάσκαλε, μ' ἀρέσει,
Γιατί τοῦ Λῶρη τῶζευσ ἀκόμη χθὲς ἡ μέση!
— Γι' αὐτὸ . . . Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γίνης σὰν κ' ἐκεῖνον·
Καὶ σὲ παιδάκι ἔστρεψε ποῦ εἶχε ὄψιν κρινῶν.
— Καὶ σὺ; τοῦ εἶπε. — Ἄ, ἐγὼ δὲν ξέρω· τὰ λουλούδια,
Τὰ ποταμάκια, τὰ πουλιά μ' ἀρέσουν . . . καὶ θὰ γίνω

ἐπίασαν οἱ πόνοι!» Ὁ δὲ κ. Σεργυινὲ ἐβυθίζετο πάλιν τότε εἰς τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς ἐμπορικῆς ὀλβιότητος ὄνειρά του. Εἶχε κατορθώσει, δι' ἀναριθμητῶν στερήσεων, νὰ πληρώσῃ τὸ φαρμακεῖον αὐτοῦ, καὶ τώρα ἐσκέπτετο νὰ φέρῃ οἰκονομίας. Ἡ σύζυγός του οὐδεμίαν τῶν ἔφερε προῖκα, τοῦναντίον μάλιστα ἐδέησε νὰ πληρώσῃ τὰ ὀλίγα νεανικὰ χρέη της.

Ἡ κυρία Σεργυινὲ δὲν ἦτο εὐμορρος, ἀλλ' ἦτο εἰκοσαέτις, εἶχε μικκύλους τοὺς πόδας καὶ δοντάκια τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο, ὑπὸ τὰ πονηράτης χεῖλη, ὡς μαργαρίται ἐντὸς ἡμικανίκτου θήκης· ἔπειτα ὀφθαλμοὺς κυανοῦς, μεγάλους, τόσῳ μεγάλους ὥστε ἐπλήρουν τὸ λεπτορυὲς καὶ διαβολικὸν πρόσωπόν της. Καὶ τὸ σύνολον τοῦτο τῶν φυσικῶν χαρακτηρισμάτων ἐδηξεν εἰς τὴν καρδίαν τὸν φαρμακοποιὸν ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ὁ Σεργυινὲ, ὅστις ἦτο ἐργατικώτατος, παροδικῶς μόνον ἀπήλαυε τῶν ἐρωτικῶν καὶ οὐχὶ ἀδαπάνων ἐρωτικῶν ἀπολαύσεων, ἀφιερωμένῳ ὦν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὴν πρρασκευὴν καὶ πώλησιν τῶν φαρμακευτικῶν αὐτοῦ προϊόντων. Ἄλλ' ἡμέραν τινα τοῦ ἔαρος, περιπατῶν, περὶ τὴν ἐβδόμην, ἐν τῷ κῆπῳ τοῦ Λουξεμβούργου, παρετήρησεν, εἰς τὸ βάλος δειδροστοιχίας, τοὺς δύο σπινθηρίζοντας ἐκ πονηρίας καὶ νεανικοῦ πυρός ὀφθαλμοὺς μικρῆς ἐργάτιδος, καὶ οἱ δύο ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, ἐφ' ὅσον ἐχώρουν πρὸς αὐτὸν, τοιαύτας ἐλάμβανον διαστάσεις μεγέθους καὶ κάλλους ὥστε ἡ ψυ-

χρὰ τοῦ ἀγάμου καρδία ἐτάκη ἐξ αὐτῶν ἡδέως. Ἡ ἐργάτις δὲν ἦτο ἀνόητος· ἠσθάνθη τὴν δύναμιν, τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς, καὶ ὁ φαρμακοποιὸς ἠλώθη! Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην, τὸ ἄνωγος τῆς πορτοκαλέας ἐκόσμηε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, — καὶ ἠλλάξε τὸ ὄνομά της μετονομασθεῖσα σοβαρώτερον καὶ ἐπιβλητικώτερον, ἀπὸ ἀπλῆς Ἰουλίας, κυρία Σεργυινὲ.

Ὁ φαρμακοποιὸς ἐξανανῆσε πλέον, ἠσθάνθη τέλος ὅτι ζῆ' ἡγάπα καὶ ἡγαπᾶτο! — Ἰερώνυμε (τοῦτο ἦτο τὸ κύριόν του ὄνομα) Ἰερώνυμε ἀπ' ἐδῶ, Ἰερώνυμε ἀπ' ἐκεῖ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπανήρχετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νεαρῆς γυναικὸς, ἣτις ἐπλήρου τὸ φαρμακεῖον διὰ τῶν ὀνομάτων ὄλων τῶν ζώων, δι' ὧν συχνότατα ἀπεκάλει αὐτὸν, ἐν τῇ φλογερᾷ αὐτῆς νευρικῇ ἐξάψει, μετὰ φωνῆς ὀυπευτικωτάτης. — Χονδρόγατέ μου, λαράκι μου, γατούλα μου κτλ. κτλ. — Δὲν θὰ ἐτελείωνα ποτὲ ἀληθῶς, ἐὰν ἀπηρῖθιμον ὄλας τὰς τυφερὰς ἐπωνυμίας δι' ὧν ἐπληττε τὰ γοητευόμενα ὄντα τοῦ ἐξαίρετου ἡμῶν φαρμακοποιῦ. Δὲν ἐπεσκέπτετο πλέον τοὺς γονεῖς της, ἦσαν πολὺ μικροὶ ἄνθρωποι δι' αὐτὴν! Ἠκτινοβόλει δὲ ἐξ ὑπερηφανίας, ὅτε, πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ καταστήματος καθήμενη ἐδέχετο τοὺς πελάτας, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της. Ἦτο πεπειραμένη καὶ ἐλάλει ὡς ἀπὸ τρίποδος καθῶς ἐνῶ ὁ σύζυγός της μόλις ἀπόδιετίας ἤρξατο

Ἄπὸ ἐκείνους, Δάσκαλε, ποῦ γράφουμε τραγούδια,
Ποῦ ψέλνουν τὴν παληκαριά, τὴ δάφνη καὶ τὸν κρίνο . . .
— Ἄ, θέλεις νᾶσαι Ποιητῆς, Γεωργάκη, σὰν τὸν Θεό σου.
Καὶ σὺ, Αἰμύλιε; καὶ σὺ καθὼς τὸν ἀδελφό σου,

Μικρὰ μου χελιδόνα,
Θέλεις ν' ἀνέβης τῶμμορφο βουνό, τὸν Ἐλικῶνα;
— Ἐγὼ; μ' ἀρέσουν τὰ βουνὰ καὶ κάθε ψηλὸς τόπος.
Πλὴν νὰ τ' ἀνέβω δὲν μπορῶ εἶναι καὶ λίγο κόπος. . .
Θυμᾶσαι σὰν ἐπήγαμε νὰ φᾶμε 'στὸ βουνάκι,
Πῶς δὲν μποροῦσα ν' ἀνεβῶ; εἶμαι μικρὸ παιδάκι!
— Δοιπὸν τί θέλεις νὰ γινῆς; — Ζωγράφος, γοῆς δὲν εἶδες,
Τί εὐμορφα ζωγράφισα πουλιὰ καὶ χρυσαλλίδες;
— Ποῦ καλὰ ἐδιάλεξες ἐπάγγελμα ὠραῖον.
Ὅμως ἐσὺ τί θὰ γινῆς, τρελλέ μου Τιμολέων;
— Ζαχαροπώλης, Δάσκαλε, ὀργήγορα θὰ γίνω.
Πλὴν τὰ γλυκὰ χωρὶς λεπτὰ ἐγὼ θὰ σὰς τὰ δίνω. . .
Ὅχι σὰν κεῖνον τὸν καλὸ Ζαχαροπώλη πάλι,
Ποῦ δὲν μοῦ ἔδωσε γλυκὸ χωρὶς λεπτὰ ποτέ του!
Ὁ Γέροντας ἐγέλασε, γέλασαν κ' οἱ ἄλλοι
Καὶ τὸ μικρὸ ἐχάιδεψαν δυὸ-τρεῖς συμμαθηταὶ του.
— Ἐγὼ θὰ γίνω ἀμαξᾶς· αὐτὸ πολὺ μ' ἀρέσει.
Εἶπ' ὁ Κωστήκης, 'στὸν καλὸ Διδάσκαλο μὲ ζέσι.
— Κ' ἐγὼ μεγάλος Βουλευτῆς, ὁ Νίκος εἶπε, πάλι,
Ζήτω νὰ μοῦ φωνάζουνε! — Ὅμως καὶ Γροῦχα ἄλλοι.
Ὅμορφη τέχνη διάλεξες καὶ θέλεις νὰ τὴν πάρης. . .
— Ἐγὼ θὰ γίνω ναυτικός· Μιαούλης ἢ Κανάρης.
Ἐφώνησ' ὁ Θεμιστοκλῆς. — Καλλίτερα νὰ γένης,
Γῆτωρ ὡσὰν κ' ἐρένανε τοῦ εἶπ' ὁ Δημοσθένης. . .
Νὰ δίνης μὲ τὸ στόμα σου τὸ δίκιο στὸν καθένα.
— Σὺ τί θὰ γίνης, Στέφανε· δὲν βίωτῃς κ' ἐσένα;
Τοῦ εἶπ' ὁ Δάσκαλος· κ' αὐτὸς μὲ θελητικὴ δειλία.
— Ἐγὼ Παπᾶς Θεὸν γινῶ· μ' ἀρέσ' ἡ ἐκκλησία.

μουμένη εἰς τὰς φαρμακευτικὰς σκευασίας. Ἄλλὰ κατὰ τὴν νύκτα ἰδίως ἐφαίνετο θριμυεύουσα!

Κατὰ τὴν νύκτα τῶ ὄντι φιάλαι παμμεγέθεις μεθ' ὑδάτων κεχρωματισμένων διὰ θειϊκοῦ γαλλοῦ, θειούχου ὀξέος καὶ βαφῆς ἐκ μυκήτων, ἠκόντιζον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τὰς ἐρυθράς καὶ κυανὰς αὐτῶν ἀντανακλάσεις καὶ ἠπέιλον τοὺς διαβάτας δι' ἀμέσου ἀμαυρώσεως τῶν ὀφθαλμῶν. Μετὰ τσσαύτης δὲ καλαισθησίας ἦσαν ταξιθετημένοι οἱ Θεραπευτικοὶ ἐκεῖνοι ἰησαυροὶ, τὸσω λαμπρὰ πράγματα ὑπῆρχον ἐν τῇ διακοσμῆσει τοῦ φαρμακείου, ὥστε ἐκέντουν τὴν ἀπληστίαν τῶν καταναλωτῶν, καὶ σχεδὸν ἠσθάνετο τὸν πειρασμὸν ν' ἀσθενήσῃς διὰ νὰ λάβῃς τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο Ἀσκληπιεῖον.

Καὶ ἡ εὐτυχία των συνεπληροῦτο· ἐμελλον ν' ἀποκτήσωσι τέκνον. Δοιπὸν βλέπετε βέβαια, ὅτι ὁ κ. Σεργυινὲ εἶχε δίκαιον νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τοῦ Ὀρνείου του μαλθακῶς, καὶ μὲ κλειστὰ τὰ ὄμματα, ν' ἀνατρέχῃ πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ βολιδοσκοπῇ τὸ μέλλον εὐαρέστως. Καὶ αὐτὸς ὑπῆρξέ ποτε βοηθὸς φαρμακείου. Ἐφῄρσε καὶ αὐτὸς τὴν δερματίνην ποδιάν, ἐκοπάνισε φάρμακα, ἐκαθάρισε λεκάνας, ἐπλυνε φιάλας, ἐστίλθωσε πλάστιγγας, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς θέσεώς των καὶ ἔθεσε πάλιν εἰς αὐτὴν πλῆθος φιαλῶν καὶ φιαλιδίων καὶ διαφόρων δοχείων παρατεταγμένων καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν τοίχων! Καὶ τῶρα ὑπηρετεῖ αὐτὸν, ὡς βοηθὸς, ὁ Ἀνατόλιος, οἰκογενειακὸς φίλος τῆς Ίου-

Δ'.

Κανένα δὲν ἀφήσανε ἐπάγγελμα, κανένα
Τὰ νομικὰ, τὴ γιατρικὴ ὡς καὶ τὸν τύπο ἀκόμα.
Ὁ Φαίδων εἶχε μοναχὰ τὰ χεῖλη του κλεισμένα,
Παιδὶ ντυμέν' ὀλόμαυρα, γλωμὸ μὲ κρίνου χροῖμα.
— Σὺ μόνος, ἀπ' τὴν συντροφιά, ὁ Γέρος, εἶπε ὅλη,
Δὲν εἶπες πῶς θὰ σὲ καλοῦν; — Ἐμέ; Φαρμακοπώλη;
— Σ' ἀρέσει, εἶπαν, φαίνεται νὰ κάθῃσαι στὴν κόχη
Μὲ γουδοχέρι! . . . καὶ πικρὰ ὁ Φαίδων, εἶπε· ὄχι!
Ὅμως ὅταν ἀρρώστησε ἡ μάνα μου μιὰ μέρα,
Ἄν ἤμουν Φαρμακοποιὸς θάχα κ' ἐγὼ Μητέρα.
Φαρμακοπώλης ἄτεχνος, δίχως σπουδὴ καὶ γνῶσι,
Χωρὶς νὰ ξέρῃ, ἄθελα τὴν ἔχει φαρμακώσει. . .
Δὲν θέλω ὀρφανίς νὰ πλοῦν κ' ἄλλα παιδιὰ φαρμάκια!
Ὁ Δάσκαλος ἐφώνησε κ' ἐκλάψαν τὰ παιδάκια.

ΑΧΙΑΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

AVEZ-VOUS UN MOMENT ?

Δὲν εἶχον τὸ εὐτύχημα, ὡς ὁ ἀξιοτίμος προαγορεύσας, νὰ ἴδω τὸν Κοκλὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ποκλὲν *Αἰ κομψοῦμενοι*, οὔτε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Μπαμβίλ ὡς Γρηγορᾶ ἢ Γρηγορόπουλον. Δὲν ἤκουσα αὐτὸν ἀπαγγέλλοντα τὸ ποιημάτιον τοῦ Dancourt *La vie*, καὶ τὸ *Ναύγιον* τοῦ Κοππέ.

Εἶδον αὐτὸν ἐν τῷ δράματι τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ὄζιὲ *Ἡ τεροδιωκτικὴ* ὑποκρινόμενον τὸν προστάτην ἀδελφὸν τῆς ἀξιοτίμου ταύτης κυρίας, ἥρωα τῆς *comedia de*

λίαν, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἐκ τῆς ἐσχάτης πενίας. Ἄλλ' ἐμακρίζεν ἑαυτὸν διότι προσέλαβε τοιοῦτον νέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἐχει διαγωγὴν παραδειγματικὴν, οὐδέποτε ἐξέρχεται εἰμὴ δι' ὑπηρεσίαν τοῦ φαρμακείου ἢ διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν κυρίαν Σεργυινὲ εἰς τὴν ἀγοράν. Τὸ ἐσπέρας παίζει μετ' αὐτῶν κανὲν δόμινον. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη του διασκεδάσις. Ἐν μόνον ἔχει ἐλάττωμα, δὲν φαίνεται περιποιητικὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Ἴσως ἐξ ὑπερβολικῆς συστολῆς, ἢ ἴσως ἐκ τῆς παρὰ τῆ νέας γενεᾶ ἐλλείψεως τῆς παλαιᾶς ἰπποτικῆς ἀβρότητας! Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἦσαν οἱ διαλογισμοὶ του, ὅτε τὸ ἐκκρεμὲς ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην.

— Πῶς! τὸσω περασμένη εἶν' ἡ ὥρα, εἶπε, καὶ ὁ ἰατρὸς νὰ μὴν ἔλθῃ! Μ' αὐτὸν τοῦλάχιστον θὰ ἠσύχαζα, διότι εἶναι βεβαίως ὁ πρῶτος μάμμος τῶν Παρισίων. Δυστυχῆς Ίουλίαν, πόσον θὰ ὑποφέρῃς!

Ἠγέρθη δὲ, ἐβάρδιεν ὀλίγον ἐν τῷ φαρμακείῳ, μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῶν νώτων, καὶ ὑπερηφάνως ὑψῶν τὸ μελάγγρον καὶ μετὰ ξανθῶν παραγναθίδων πρόσωπόν του:

— Κόρη θὰ ἦναι, διελογίζετο· θὰ ἦναι ξανθὴ, μικρολίτσα καὶ γλυκερὰ, γλυκερὰ· ὁ γὰρ τῆς μητέρας τῆς τὰ ὠραῖα μάτια. Θὰ τὴν χαϊδεύω ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ τὴν πηγαίνω περίπατο, στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονά μου. Οἱ ἄνθρωποι θὰ σταματοῦν, θὰ γυρίζουν μάλιστα νὰ θαυμάζουν τὸ εὐλύγιτον, τὸ τολ-